

134 Au bord de l'eau

Toelichting

In "Au bord de l'eau" (Aan het water) zitten twee geliefden als in een droom, verwijderd van de echte wereld met al zijn conflicten.

Ze nemen alleen zichzelf serieus, de omringende natuur ligt als onder een droomachtige sluier: gestaag zoals de rivier die voorbij stroomt, de voorbijtrekkende wolken, de kabbelende beek, ook de tijd verstrijkt.

De dichter Sully Prudhomme, de eerste Nobelprijswinnaar voor literatuur (1901), besluit het gedicht met de bewering dat alleen liefde onsterfelijk is.

Met deze kennis verandert de setting van Gabriel Fauré van een dromerige, bedrieglijke cis-mineur in een meer veelbelovende cis-majeur.

Deze kunstliederen zijn oorspronkelijk niet voor kamerkoor gecomponeerd, maar voor solozang en piano.

Denis Rouger heeft ze zorgvuldig aangepast aan de eisen en expressieve mogelijkheden van een groter ensemble, zonder daarbij de kwaliteiten van het origineel te verliezen.

Elke partij in het koor heeft een melodische lijn die is ontleend aan het harmonische en ritmische raamwerk. Daarbij wordt de verscheidenheid en verfijning van de koortaal gecombineerd met een enorme flexibiliteit in vorm en expressie, zoals Franse melodieën of Duitse kunstliederen van een solist en pianist vragen.